

DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ
5.7

**Obstacles al creixement, a
l'evolució natural, i al
Regne de Déu.**

**El problema dels
“Models Acceptats”**

Posa Déu en primer lloc

“Busca primer el Regne de Déu”

(Mt 6, 33)

Textos: Joan Maria Bovet

OBJECTIU

El camí de fe que tractem de recórrer durant aquest curs, aprofundint en l'Evangeli de Jesús, té com a objectiu, trobar la seguretat en Déu. ***La fe és un recolzar-se només en Déu, participar de la seva vida, aferrar-se només en Ell, perquè en el camí de la vida, necessitem sentir-nos segurs. Fonamentem la fe en la Paraula de Jesús.*** En aquesta NE 5.7 Jesús ens proposa buscar primer de tot el Regne de Déu dins nostre. Entre la nostra ment perifèrica i la ment profunda conscient, on hi habita el Regne de Déu dins nostre, l'ego humà ens hi interposa diverses capes que ens dificulten trobar el Regne de Déu i posar Déu en el primer lloc. Aquesta NE 5.7 ens facilita la comprensió del "model" que ens ha marcat a cadascú i les capes que ens separen del Regne de Déu dins nostre. Un cop més, Blay ens ajuda a prendre consciència del "model" que hem acceptat des de ben petits, el qual ens desconnecta del Regne de Déu dins nostre, alhora que se'ns ha convertit en l'obstacle pel creixement i l'evolució espiritual. Per això aprofundim un cop més en el coneixement de l'estructura i la dinàmica del "model" que hem acceptat, i descobrim de quina manera seguim vivint aquest "model" en la nostra vida adulta. Està clar que l'objectiu és reconèixer i acceptar que l'arrosseguem, deixar-lo anar i entregant-lo a Déu.

Veurem que el "model" és una font d'angoixa i de problemes. Aquests, tots sorgeixen del "model". ***Des de l'infant que hem estat, fins a l'adult que som, sempre fugim de l'angoixa.*** Aquesta NE 5.7 ens proposa prendre consciència dels falsos recursos i solucions que hem après per protegir-nos de l'angoixa. Veurem que ***l'autèntica solució no es troba en la nostra psicologia, sinó en l'espiritualitat.*** El camí espiritual es fa sanant la nostra psicologia amb l'espiritualitat també sana. ***Estudia, coneix la teva psicologia i obre't a l'espiritualitat.***

**OBSTACLES AL CREIXEMENT I A L'EVOLUCIÓ NATURAL
ELS "MODELS" QUE HEM ACCEPTAT ENS DIFICULTEN POSAR DÉU EN EL PRIMER LLOC I
BUSCAR EL REGNE DE DÉU DINS NOSTRE.**

L'INTERIOR I L'EXTERIOR DE SANT AGUSTÍ

"Senyor Déu meu, tu ets interior a la meua interioritat més profunda.

Tard et vaig estimar, bellesa tan antiga i tan nova, tard et vaig estimar! Tu eres dins meu i jo fora, i per fora et buscava. Llavors tu, Déu meu, tractant-me amb mà suauíssima i plena de misericòrdia, vas anar modelant a poc a poc el meu cor.

A) FORMACIÓ DEL MODEL – EL MODEL NO ENS FORMA SINÓ QUE ENS DEFORMA.

Avancem una mica més i mirem això que nosaltres adquirim de l'exterior i que sembla que ens condiciona tant: **el model**. ***Quan som petits se'ns va educant i l'educar consisteix que se'ns vagi dient el que cal fer, com cal fer-ho i allò que no cal fer. El nen va aprenent això que se li ensenya, però no només ho aprèn, sinó que ho accepta tal com se li dona, és a dir, com la veritat i el bé.*** De manera que el nen, quan veu que si fa allò el somriuen, si no fa allò el miren malament, el renyen o el castiguen, el nen va adquirint la convicció que ell val en la mesura que és fidel al model. O sigui, ***el nen s'identifica a si mateix com a valor en la mesura que compleix i és fidel al model.***

És important veure clar això, perquè és la clau interna de com vivim.

Per tant, el nen no se sent acceptat pel fet que ell és ell, que ell és un ésser, que ell és un focus d'intel·ligència, un focus d'amor, un focus d'energia, que ell és una individualitat central a part de qualsevol manera de ser, sinó que el nen aprèn que només se'l valora, se'l considera en la mesura que ell és o no una manera particular de ser i està d'acord o no amb el model que se li dona. Per tant, el nen va acceptant aquesta idea que se li dona de què ell no val com a ésser, sinó que el seu únic valor està en la seva manera de ser d'acord amb el model, que ell no és. Ell és o bé o dolent, o llest o ximple, però ell-ésser, ell-és, això no existeix, no té cap valor. I això és molt important perquè l'ésser, aquest focus d'intel·ligència, d'energia i d'afectivitat, és central en el nen, a tot el món, ***és quelcom central que sorgeix del fons, del fons de la ment, del fons de la afectivitat, del fons de l'energia, de tot l'eix del cos.***

Però, en canvi, la manera de ser s'adquireix a través de la ment concreta. I en la mesura que el nen accepta que el seu valor és la manera de ser, necessita retenir el model amb la seva ment concreta, provocant la progressiva desconexió del seu fons natural.

O sigui que el nen es desconnecta del fons d'energia, del fons de vitalitat, d'on sorgeix la capacitat combativa de viure, de jugar, d'expressar les seves necessitats vitals, és a dir, que en situar-se al sector més exterior de la ment es desconnecta del fons on hi ha la seva pròpia font d'energia vital i, per tant, la seva pròpia consciència i seguretat.

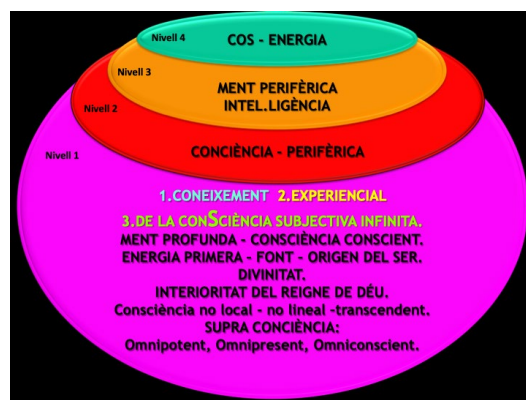
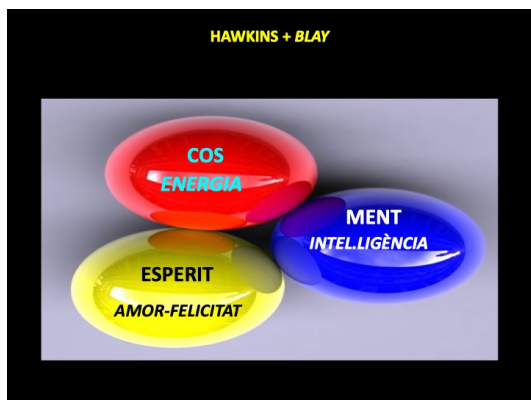
- Es desconnecta d'aquesta seguretat.
- Es desconnecta també del fons afectiu, d'on flueix tota la capacitat d'estimar, de gaudir, de felicitat.
- Es desconnecta del seu fons mental des d'on el nen té la capacitat de veure per si mateix i d'actuar en funció del que veu.
- És a dir, que es desconnecta de la seva capacitat d'evidència i aleshores tot ell comença a viure a partir d'aquesta façana, i es qüestiona **“Soc realment de la manera que em diuen?”**, perquè només així aconseguirà estimació, valoració, afecte, seguretat.

La desconexió d'aquest fons de seguretat, d'aquest fons de felicitat, d'aquest fons d'evidència, impedeix al nen que visqui directament en la font, aquestes qualitats bàsiques, obligant-lo a projectar-se cap a l'exterior. Aleshores exigirà que l'exterior -quan un és petit, la mare, però després, en general, el món-, li doni seguretat, que l'exterior li doni felicitat, que l'exterior li doni la informació que ha d'acceptar.

En allunyar-se del seu fons natural, el nen, això que no viu directament, perquè es va desconnectant, ho projecta a l'exterior i espera que l'exterior supleixi aquestes necessitats buscant fora d'ell aquesta seguretat, aquesta felicitat i aquesta evidència que, de forma natural, sorgeixen del seu interior.

De moment és això: El fons hi és, del fons sorgeix tot el que soc capaç de viure i un es desconnecta d'aquest fons per instal·lar-se a la ment externa i converteix aquesta ment externa en un centre artificial, perquè des d'aquest centre, no només hi ha el model, sinó que des d'aquesta ment exterior controlarà constantment el seu comportament, tractarà d'ajustar la conducta, les respostes, perquè estiguin d'acord amb el model i reprimirà allò que no estigui d'acord amb el model. *O sigui que, realment, és un centre artificial al voltant del qual el nen va teixint i estructurant tota la seva manera de funcionar i de valorar-se a si mateix.*

L'important és que es vegi clar que el model implica –quan es converteix en centre– la desconexió del centre natural. Això és el que, en aquest moment, hem de veure clar.

B) LA TRIPLE ANGOIXA

Així, doncs, el nen projecta a l'exterior el que correspon al seu fons. En no viure-ho directament al fons, però en tenir-ne necessitat, ho projecta a l'exterior i llavors és quan exigeix que la seva mare li doni felicitat, li doni seguretat, li doni certesa quant a les idees, quant a la informació.

Aleshores el nen, tot ell, està esperant que l'exterior li doni aquesta plenitud, aquesta seguretat i aquesta certesa. Fixeu-vos que s'ha desconnectat del fons per assegurar-se l'afecte i l'acceptació de l'exterior, però, aleshores què passa quan l'exterior, en un moment donat no li dona felicitat, no li dona afecte, no li dona seguretat, no li dona certesa? El nen s'ha desconnectat del fons d'on sorgeix la resposta natural, òptima, a cada situació, i està vivint al centre artificial; però l'exterior li nega l'afecte, la felicitat i la seguretat. Aleshores el nen es troba sense suport central i sense suport exterior i per uns moments està totalment aïllat, desconnectat, en una solitud total; és l'estat d'angoixa fonamental, i aquesta angoixa és triple, perquè tot funciona a cada nivell.

1. L'angoixa mental d'identitat.

El nen creia que actuant d'una manera determinada estava segur que *"si jo soc bo m'estimaran"*. Però de vegades ell creu que és bo i les coses no funcionen bé, *llavors el nen té com una inseguretat total en l'aspecte mental*, "no sap", allò que li semblava clar, aquella informació que tenia, que s'havia format, *li falla i apareix una angoixa en l'aspecte mental. És el que després viurà com a angoixa d'identitat; "qui soc jo?, o què he de ser jo?". Aquesta és la base de l'angoixa d'identitat.*

2. L'angoixa afectiva d'abandó i de soledat.

En l'aspecte afectiu, el nen se sent que no rep afecte i el nen petit necessita l'afecte com l'aire que respira i com els aliments per viure. *Aleshores viu una angoixa d'abandó, de soledat afectiva.* Fixeu-vos que això es produeix, encara que sigui per uns moments que li falli l'exterior, perquè *aquesta necessitat afectiva la té permanentment en el seu Centre, però quan en un moment determinat l'exterior no li dona, és suficient per provocar l'aparició de l'angoixa.* Aquí tenim el segon vessant de la triple angoixa: *l'angoixa d'abandó, de solitud, de frustració afectiva.*

3. L'angoixa energètica-vital d'impotència.

El tercer vessant es manifesta en l'aspecte d'energia. El nen, davant d'aquesta situació d'inseguretat i d'abandonament, es veu incapaç de poder fer res, se sent impotent. *És l'angoixa d'impotència.* Sempre és present aquesta triple angoixa; el que passa és que en uns casos es manifestarà més en un aspecte que en un altre, *però sempre hi ha els tres aspectes: l'angoixa d'identitat (mental), l'angoixa afectiva i d'abandó (afectiva), i l'angoixa d'impotència o de capacitat de fer per solucionar les coses (energia).*

El nen en aquests moments d'angoixa té un plor esquinçador. Moltes vegades els grans no estan atents, perquè estan tan acostumats que el nen plori per tantes coses que no distingeixen un plor d'un altre i *aquest plor és punyent, no perquè que el nen cridi molt, sinó perquè sorgeix d'una desesperació.* Moltes vegades, dissortadament, la mare o l'educador, *utilitzen deliberadament aquesta angoixa per forçar una obediència: "no t'estimo", "si no fas això no t'estimo", "ja te'n pots anar"* i coses així. Per què? Perquè per a la mare continua sent més important la manera d'actuar que el Ser profund del nen. *I per què per a la mare això és més important?* Perquè ella es viu a si mateixa, també, així; ella el que vol és ser bona mare, i ser bona mare vol dir que el nen mengi, que el nen es comporti bé, que sigui net, i *aquesta manera de ser continua sent el més important. I com ella ho viu així, ho transmet així, ho trasllada així, ho contamina així.* I estem rebent, per inducció, tots els problemes bàsics que es van succeint de generació en generació.

C

QUÈ FA EL NEN DAVANT D'AQUESTA TRIPLE SITUACIÓ:

1. ANGOIXA D'IDENTITAT - 2. ANGOIXA D'ABANDÓ I SOLEDAT - 3. ANGOIXA D'IMPOTÈNCIA?

1. DAVANT DE L'ANGOIXA D'IDENTITAT GENERA TRES FALSES SOLUCIONS DE FUGIDA.

No oblidem que es tracta d'un nen petit, que com a tal fa tot el que està al seu abast per sortir d'aquesta angouxa. **Posa en marxa tres falses solucions.**

1.1 Falsa solució 1 davant de l'angoixa d'identitat: El nen es crea un super model.

Aleshores el nen busca una solució per fugir d'aquest estat inaguantable d'angoixa. Una solució que també aquí es pot veure per sectors. En l'aspecte d'identitat el nen busca la solució que consisteix en dir-se a si mateix: *"sí, no m'estimen perquè en el fons jo no soc prou bo; en la mesura que jo m'obligui realment a ser totalment bo no tindran més remei que estimar-me o valorar-me". És a dir, pot crear-se un supermodel*, que és l'obligació de ser sempre totalment bo. *Aleshores aquesta idea li atenua l'angoixa perquè li obre una esperança* i per això s'adhereix a aquesta *consigna que esdevindrà un model per al futur: arribar a ser totalment, absolutament bo.*

Aquesta angouxa com es viu d'adult?

Aquí tenim les persones que després viuen tota la vida sota l'obligació interior de ser sempre totalment bones. I, com que ser bo és una cosa que està recolzada pel model social i pel model religiós i per tots els models, sembla que un està en ordre amb tot. Però la veritat és que la major part de persones que juguen a ser bones, juguen a ser bones simplement perquè estan obeint aquesta consigna; la necessitat imperiosa de sentir-se bones, perquè si no, sorgeix novament l'angoixa. D'això se'n diu una necessitat compulsiva: la persona se sent obligada compulsivament a ser bona perquè si no torna a sorgir l'angoixa. No oblideu que la decisió de ser bo era per fugir de l'angoixa d'identitat, per tant, en la mesura que jo no soc bo, torna a sorgir l'angoixa que hi és sempre, sota el meu desig de ser bo.

Aquesta "bondat" s'anomena: "bonisme, perfeccionisme".... En ser fruit de l'angoixa, no és la bondat del Regne de Déu.

Per això, quan la persona que juga a això falla, s'equivoca o no està a l'alçada de les circumstàncies, li ve l'angoixa en forma de remordiment, de culpabilitat.

És importantíssim entendre cada un d'aquests punts perquè és la carcassa de la nostra manera de funcionar i no ens podem entendre realment a nosaltres mateixos ni als altres si no aprenem a descobrir tot això en nosaltres.

Aquest model de ser bo, després, es pot manifestar en apuntar-se a un curs de realització o a tot allò que vingui d'alguna manera amb l'aurèola de ser millor, però no és res més que un mecanisme per fugir de l'angoixa interior.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

1.2 Falsa solució 2 davant l'angoixa d'identitat: El nen es torna rebel.

Pot ser que, en lloc d'aquest model de "seré super bo", el nen reaccioni d'una altra manera, que reaccioni al revés, que reaccioni dient; *"jo he estat bo i no m'han comprès, m'han fallat, no hi ha dret, jo protesto"*, i el nen, llavors, sent rebel·lia davant d'aquesta situació de rebuig i, curiosament, en la mesura que ell sent rebel·lia és com si se li atenués l'angoixa.

Així que en viure la protesta o en viure el rebuig se sent més afirmat, més ell mateix i l'angoixa tendeix a disminuir. O sigui que aquesta és una manera de sentir-se fort, de sentir-se afirmat, i això crearà tot un estil de comportament: ***tota la vida la passarà amb l'estil d'anar a la contra de la situació, de l'autoritat, de l'exterior; és el que s'anomena una personalitat reactiva, que***

en la mesura que s'oposa, s'afirma i en la mesura que no s'oposa i cedeix, sorgeix novament l'angoixa.

Aquí també té lloc la necessitat compulsiva d'oposar-se, de reaccionar en contra. I això crea molts problemes, que són més aparatosos perquè, per una banda, la persona necessita oposar-se, però per altra part, s'ha de posar d'acord, per exemple, per casar-se i tenir fills. ***Aleshores d'una banda vol acceptar, però així que ho fa, sorgeix dins seu una insatisfacció, una por i una angoixa, que són al seu interior, i llavors necessita lluitar, oposar-se enfront de la persona amb la que busca compenetrar-se. Això crea una actitud completament contradictòria respecte a aquesta persona; la vol i alhora la rebutja. Amb aquesta actitud genera molts drames.***

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

1.3 Falsa solució 3 davant de l'angoixa d'identitat: El nen s'inhibeix i s'aïlla de l'exterior.

També pot passar que davant l'angoixa d'identitat el nen reaccioni d'una altra manera que no és ni ser bo, ni ser dolent, sinó que es tanca a l'exterior, fuig de l'exterior, renuncia a l'acceptació de l'exterior.

El raonament, que el nen no s'arriba a formular explícitament, seria: ***"no es pot confiar en l'exterior, sempre falla; jo em retiro"***. Aleshores aquest nen s'inhibeix interiorment, s'aïlla, ja no intenta aconseguir acceptació, afecte, sinó que ***es desconnecta***, encara que exteriorment sembli que ho va fent tot; ***li manca el contacte i la il·lusió i aleshores es tanca***, de vegades en imaginacions o en estudis, o en una productivitat o una altra, incapaç d'una entrega, incapaç d'assumir la vida.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

Aquests són els tres principals tipus de fugides de l'angoixa d'identitat.

Això vol dir que en la mesura que no visc això, reapareix l'angoixa que en tot moment ha estat a dins, i això és importantíssim entendre-ho perquè en la feina d'autodescobriment és inevitable que sorgeixi aquesta angoixa que és a dins i, si un no comprèn que és natural que hi sigui, en sentir l'angoixa fugirà i deixarà de fer la feina. ***Aquest és el gran drama de tantes persones*** que, sigui a través de grups de trobada, de Gestalt, de bioenergètica, a través d'una línia devocional religiosa, a través del ioga o d'altres formes de espiritualitat, arriben a un moment del treball espiritual que es troben malament, i aleshores diuen; ***"res, això no em va bé"*** i abandonen dient: ***"provarem una altra cosa a veure si em senti millor"*** i ho proven fins que arriba un moment que tornen a experimentar el mateix i diuen; ***"això tampoc em va, em perjudica"***, i ***així es passen la vida anant de grup en grup, de forma en forma, buscant allò que els vagi bé i fugint de travessar la barrera d'angoixa interior. Aquesta barrera és inevitable passar-la.*** Mentre jo segueixi compulsivament el model de ser bo, el model d'anar en contra, el model de fugir, em semblarà que vaig creixent, però de fet l'angoixa segueix i no aprofundeixo, no descobreixo, i no m'apropo a la meua veritable autenticitat. ***Això cal veure-ho clar, perquè avui dia això és una cosa que es veu.***

2. DAVANT DE L'ANGOIXA AFECTIVA D'ABANDÓ I DE SOLEDAT EL NEN GENERA TRES FALSES SOLUCIONS DE FUGIDA DE L'ANGOIXA D'ABANDÓ I DE SOLEDAT.

Què passa amb l'aspecte afectiu, amb l'angoixa pròpiament afectiva, l'angoixa d'abandó, de solitud? Aquí és on molts s'hi reconeixen més, perquè és on sol fer més mal.

2.1 Falsa solució 1 davant de l'angoixa d'abandó i de soledat: El nen es converteix en seductor.

La falsa solució més habitual és la reacció de dir: ***"jo aconseguiré com sigui que la gent m'estimi"***, i ***la gent comença una autèntica batalla per assegurar-se que algú l'estimi. Aleshores es desenvolupen les arts de seduir.*** Estem parlant dels tres anys o quatre anys. ***Després, l'adult segueix tota la vida, tractant d'aconseguir que l'altre l'estimi. De nen sorgeix***

la necessitat de tenir un ós, una nina, o alguna cosa per anar a tot arreu amb ella, dormir amb això. És el símbol de què m'estima de veritat i no em falla mai.

D'adult segueix la necessitat i l'exigència, d'aconseguir que algú ens estimi, i aleshores busquem amics, molt peculiars, que siguin com una mena d'amics juramentats, amb els quals hi ha un compromís de fidelitat i als quals un els explica coses que no explica a ningú més. Són una vàlvula de seguretat amb la qual ens assegurem un mínim de comprensió i afecte. **Aquest és el mecanisme que, després, es viu com a simulacre de l'amor, que es confon amb l'autèntic amor madur.** Aquesta és la dinàmica d'aquest fals amor: Jo estimo molt a la gent, estimo molt, però realment què és el que estimo?

- A la gent, o el que vull és que m'estimin?
- Estimo les persones per elles mateixes o les estimo en la mesura que m'estimen?
- Les estimo a elles o estimo el seu amor?

L'experiència em diu que, en la mesura que aquesta persona que m'estima, em falla, tot aquell amor es converteix en ressentiment, en protesta o en odi, cosa que vol dir que jo no estimava la persona, que el que volia era el seu afecte, era la necessitat d'assegurar-me l'afecte, generant una necessitat compulsiva. I quan aquella persona em falla, torna a ressorgir la meua angonya d'abandó i de solitud.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

2.2 Falsa solució 2 davant de l'angonya d'abandó i de solitud: El nen persegueix un amor egocentrat.

I això és el que es confon després amb l'amor a les persones perquè això no és l'amor, és un amor infantil, immadur, completament egocentrat en mi: el nen estima allò que el fa sentir bé. No estimo l'altre per ell mateix, sinó que l'estimo pel que ell em dona. M'estimo a mi a través de l'altre. I quan allò em falla, em sento desamparat. **Això és el que produeix el dolor de l'allunyament de persones estimades o la seva mort. El que passa és que aquest tipus de fals amor és tan normal i habitual en la nostra societat, que en diem amor.**

L'amor real és voler el bé de l'altre; no voler que l'altre em doni el que jo desitjo com el meu bé. Que hi hagi una demanda de reciprocitat és natural, és donar i rebre i compartir, però **en la majoria de casos no és així, sinó que es viu l'autèntica exigència de què l'altre em doni, estimació, afecte, acceptació, seguretat afectiva, el que sigui.** I quan aquesta persona deixa de donar-me perquè se'n va, sento un buit i la carència del que rebia amb la seva presència. Per això ploro, no per l'altre, ploro per mi. Si realment m'interessés l'altre estaria preocupat per l'altre, però ploro perquè em sento buit sense la seva presència. **Si em preocupés per la persona la seguiria estimant, m'alegraria pensant que ha anat al cel o "a millor vida". Però no, és gairebé una obligació plorar, és una mena de certificat social.** Jo estimo una persona i la mesura del meu amor, és la mesura del meu plor quan la perdo. Hi ha tot un tinglat social muntat sobre això.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

2.3 Falsa solució 3 davant de l'angonya d'abandó i de solitud: El nen es converteix en narcisista possessiu.

Exigir que l'altre m'estimi, s'ha convertit en la manera immadura de viure l'amor. És un amor possessiu: jo necessito que aquella persona m'estimi i aquesta persona és meua, el seu amor em pertany, jo l'exigeixo. Aquest sentit de possessió, d'exclusivitat, compleix la funció de tancar la meua angonya d'abandó; per això si la persona que estimo m'abandona, em sento una criatura desesperada.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

3. DAVANT DE L'ENERGIA, L'ANGOIXA D'IMPOTÈNCIA EL NEN GENERA TRES FALSES SOLUCIONS: LA IMAGINACIÓ, EL JUDICI, LA POSSESSIÓ.

3.1 Falsa solució 1 davant de l'angoixa d'impotència: El nen viu d'imaginació, fantasia, fabulació.

*En l'aspecte energia, l'angoixa d'impotència genera en mi, la necessitat d'afirmar-me com a persona forta, però, com puc ser persona forta quan de fet visc com un desgraciat? **Només hi ha una manera: imaginativament, començo a imaginar i començo a jutjar.*** Aleshores utilitzo la meua ment i la meua imaginació com una eina per viure'm com una persona forta, per fugir de la meua angoixa de sentir-me impotent i llavors somni que un dia arribaré a ser molt valuós, molt fort, molt poderós, o somni amb una terrible venjança. En qualsevol cas, **sempre somio d'arribar a ser una persona forta, utilitzant la ment per jutjar l'altre, per condemnar-lo i minimitzar-lo: "l'altre què s'ha cregut?, si no val res, si és un desgraciat".**

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

3.2 Falsa solució 2 davant de l'angoixa d'impotència: El nen avalua, es compara, jutja.

En la mesura que a la ment jo nego el valor de l'altre, m'estic afirmant implícitament a mi, que em situo per sobre, en jutjar i condemnar l'altre. **Utilitzo el pensar com a eina de poder. I per això ve la necessitat d'estar pensant i jutjant constantment. Si us observeu una mica veureu que, com pitjor us sentiu, més necessitat teniu de jutjar i condemnar tots els que es refereixen a la vostra circumstància. En canvi, com més feliços sou, menys necessitat de jutjar i de condemnar. La ment fa la funció simbòlica de poder, d'afirmar-se com a ésser poderós, superior. I això fa que jo mantingui constantment una actitud de judici.** Constantment avaluo les persones i les jutjo perquè això manté en mi una sensació de ser jo més coherent, més fort i més independent en relació amb els altres. A la nostra societat veiem la facilitat amb què tothom jutja tothom. Si ho mireu amb una mica d'objectivitat, fa riure i pena alhora. Sense conèixer realment l'altre, tothom, alegrement, vota a favor o en contra, jutjant o atribuint-li una cosa o una altra.

M'hi reconec en aquesta falsa solució?

Amb tot això, hem de reconèixer que vivim dintre d'una cuirassa-carcassa.

- Com podem fer treball espiritual si seguim dintre la cuirassa-carcassa?
- Com podem buscar primer de tot el Regne de Déu dins nostre si aquesta carcassa ens manté separats i desconnectats?
- Aquesta NE 5.7 és un important recurs per ajudar a treure'ns la cuirassa-carcassa que l'arrosseguem des de la infància. Ens ofereix la possibilitat de descobrir els trets del model infantil que encara arrosseguem en la nostra vida d'adults.
- No és una simple lliçó de psicologia dinàmica per arxivar-la a la ment. És una hipòtesi de treball perquè un observi en si mateix i vegi què està passant, què hi ha de cert de tot això en la meua vida adulta.
- És llavors que l'Observar i el Mirar amb ganes de veure la falsedat que hi ha en la meua vida, **té sentit. Té sentit** observar la dinàmica del model en el que em trobo atrapat i no sé com alliberar-me. **Té sentit** observar, mirar i descobrir la rígida i vanitosa-narcisista estructura mental que m'impedeix buscar primer de tot el Regne de Déu dins meu. **Té sentit** alliberar-me del model egocèntric per posar Déu en el primer lloc de la meua vida.

BUSCA PRIMER DE TOT, EL REGNE DE DÉU

De mica en mica en aquest recés, Isabel, fa propostes que conscientment meditates, sense presses, il·luminen l'ànima amb la llum de la Paraula de Déu. Avui, proposa anar més enllà de

l'estat infantil en el que sovint ens quedem aturats, buscant-nos a nosaltres mateixos. Isabel segueix aprofundint en la realitat del Regne de Déu dintre.

*“Mentre la nostra voluntat tingui capricis aliens a la unió divina, fantasies de si i de no, quedem en estat d'infància, no caminem a pas de gegant en l'amor, ja que el foc **encara** no ha consumit tota l'escòria; l'or no està pur, **encara ens busquem a nosaltres mateixos**. Déu no ha consumit tota la nostra hostilitat envers Ell. Però quan l'ebullició de la caldera ha consumit “**tot amor viciós, tot dolor viciós, tot temor viciós**”, “**aleshores l'amor és perfecte**, i l'anell d'or de la nostra aliança és més ample que el cel i la terra. **Vet aquí el celler secret on l'amor col·loca els seus elegits**”; aquest “amor ens arrossega pels camins i viaranyos que només Ell coneix; i ens arrossega sense retorn, i no tornarem més sobre els nostres passos”.*

L'estat d'infància a què es refereix Isabel, és un estat d'immaduresa espiritual, de no evolució, d'estancament, produït per aquests dos “**encara**”: El primer, perquè el foc encara no ha consumit tota l'escòria. El segon, perquè encara ens busquem a nosaltres mateixos. Tots dos “**encara**” indiquen el treball que hem de fer.

El primer es tracta de permetre a l'Esperit Sant que **consumeixi** “**tot amor viciós, tot dolor viciós, tot temor viciós**”. Es descobreixen activant l'observador i el jo experiència, amb la intenció, la voluntat i la devoció sincera ben precisa: **consumir**.

El segon es tracta d'aturar buscar-se un mateix.

Per això és tan important, per un cantó, revisar l'estat del propi camí espiritual, i per l'altre, posar la vida completament en mans del Pare, entregant-li totes les preocupacions, neguits, hàbits, creences. Així es purifica la confiança i es converteix en fe, on l'ànima hi abandona el seu no-res, a disposició de l'Esperit Sant perquè l'ompli d'Ell.

L'ànima es connecta amb Déu, en el Regne on habita Déu i va fent entregues de tots els pensaments i preocupacions, neguits, dubtes i temors, i sobretot, el més difícil d'entregar són els “**apetits**”. Aquests mereixen una atenció especial. En primer lloc com els defineix el diccionari:

1. *Apetit*. Substantiu: *Impuls instintiu que porta a satisfer desitjos o necessitats.*

2. *Apetir*. Verb transitiu: *Tendir envers allò que satisfà les inclinacions naturals. Apetir els plaers de la vida.*

Joan de la Creu, dedica als “**apetits**” 15 capítols en el Llibre primer: **Nit fosca del sentit, en la “Subida al monte Carmelo”**. En el cap 8 afirma: “*Oh si sabessin els homes de quant bé de llum divina els priva aquesta ceguesa que els causen les seves **afeccions i apetits**... (L'ànima) no ha de fiar-se de tenir bona intel·ligència, ni que s'hagin rebut molts carismes de Déu... La raó és que l'estat d'unió divina consisteix en què l'ànima tingui identificada la seva voluntat amb la de Déu, totalment transformada en ella. No hi ha d'haver en la voluntat de l'ànima res contrari a la voluntat de Déu...*”

Després, quan parla dels apetits naturals, involuntaris, consola saber que “*poc o res impedeixen a l'ànima la unió quan no són consentits ni passen de primers moviments. Són involuntaris perquè la voluntat ni abans ni després hi participa. Treure'ls, és a dir, **mortificar-los del tot en aquesta vida és impossible**. Aquests, encara que no estiguin mortificats del tot, **no dificulten la divina unió**. Poden estar en la naturalesa i l'ànima en pot estar molt alliberada, segons l'esperit racional*”.

Si bé precisa: “*És l'hàbit el que s'ha de tenir mortificat*”, ja que és l'hàbit el que genera afeccions i aferraments (“apegos”). A propòsit d'això, **Antoni Blay** especifica que hem d'anar a la **causa** si

volem desfer-nos d'un hàbit nociu, perquè generalment cerquem la solució en els **efectes**, quan l'arrel de qualsevol problema es troba en la **causa**.

L'objectiu del treball de purificació dels "*hàbits d'afeccions i d'aferraments*" és purificar "*tot amor viciós, tot dolor viciós, tot temor viciós*" per tal d'assolir "*aleshores l'amor perfecte*".

L'ànima s'ha de buidar completament de si mateixa i de tot. Tot ho entrega al Pare, fins a quedar-se en el seu total no-res.

Antoni Blay, fruit de la seva experiència espiritual, proposa fer aquest treball des de tres vies: **la ment, l'afectivitat, l'acció quotidiana**. Des de la via de la ment, afirma: ***El treball a través de la ment ha de consistir en la cerca de la veritat. La veritat és l'únic que ens pot alliberar, ja que l'únic que ens lliga és l'error, l'error de percepció, l'error d'interpretació, l'error.***

- Com descobrir la **realitat-veritat** que no es recolzi en idees, ni en teories?
- Quin és el criteri per descobrir la **realitat-veritat**?

Som no-res, però tenim por de reconèixer-ho, perquè desconeixem la realitat que som i els beneficis que rep l'ànima quan ho reconeix. Tenint el Regne de Déu dins nostre, ens fa por gaudir de les gràcies i dons que se'ns donen si vivim la proposat de Jesús: ***"Busqueu primerament el Regne de Déu i la seva justícia, i totes les coses us seran donades de més a més."*** (Mt. 6, 33).

En ser una **realitat-veritat** que s'escapa del nostre espai conegut, no ens fiem del desconegut. La clau per arriscar-nos a experimentar el desconegut és la intenció + l'atenció conscient, amb un xic de confiança.

Blay afegeix: ***Mantenint aquesta atenció sobre si mateix, més i més, hom s'adona que no és res. Que aquest ser-visió no és res; no és res en el sentit que no és res. És, però, no és res. Mantenint-se en aquest punt buit, d'on sorgeix tot el joc de visió, de formes i de valors, absolutament tot, en aquest punt de visió que és, però que no és res, en un moment donat sorgeix l'explosió total de la Consciència del SER en Sí, INFINIT.***

Quantes vegades hem sentit, llegit o meditat que ***un no és res, o és un no-res***, que en un moment del camí espiritual, ***un ha de prendre consciència del seu no-res***, perquè contràriament no avança. No hi ha cap contradicció en aquest treball de ***viure centrat en el Regne de Déu dintre***, només hi ha beneficis en ***"Buscar el Regne de Déu i la seva justícia" per damunt de tot***. No hi ha contradicció, perquè descobrir-se ***no-res*** facilita molt més de pressa la connexió amb el ***Ser Absolut de Déu*** en l'ànima. ***És anar directament al Centre on el Regne de Déu omple tot el nostre no-res d'Ell***. Per tant, la manera de fer aquest treball, és ser conscient que l'única **realitat-veritat** que ***ÉS***, és el ***REGNE DE DÉU***. I aquesta **Realitat**, la tenim en el fons de l'ànima. Quant de temps sense connectar-nos-hi de veritat! Quant de temps hem perdut! Sort que en tot moment el podem recuperar!

L'ànima que cerca la veritat, més enllà de tots els errors, s'hi connecta, hi viu des de la consciència del propi ***no-res descobert, reconegut, assumit, volgut, abraçat, estimat***. Com pot omplir-nos d'Ell l'Esperit Sant, mentre anem plens de nosaltres mateixos? ***L'ànima que posa el Regne de Déu en primer lloc, confia tota la resta en mans del Pare.***

Si vols aprofundir sobre el tema d'aquesta NE 5.7, tens l'oportunitat de llegir aquestes Preguntes i Respostes, molt aclaridores d'en Blay. ***És un text molt llarg de preguntes i respostes, certament***. Són preguntes que els alumnes dels cursos de Blay li fan. Les seves respostes són molt aclaridores. Qui vulgui aprofundir sobre el tema d'avui, segurament hi trobarà respostes molt interessants i aclaridores. És per llegir-lo amb temps, amb calma, interès, motivació. Dedica estones al teu creixement espiritual.

ELS MODELS ACCEPTATS - PREGUNTES I RESPOSTES [Enllaç 2](#)

REPASSA L'ESTRUCTURA DE LA TEVA MENT: JO IDEA, JO IDEAL, PERSONATGE [Enllaç 1](#)

